

ons dergelijke bezoeken te wachten stonden. Hij riep de bemanning op haar post en beval zoo spoedig mogelijk weg te stoomen. ☐
De zeeroovers verwenschend kropen we in onze hutten.

ZOODRA wij Hongkong bereikt hadden, meldden wij den overval aan de autoriteiten. Deze verzekerden ons, dat zij alle aandacht aan het incident zouden wijden. ☐

Li Hung Tsjang stelde zich bij een der banken in het bezit van de waarde der cheque. De dankbare Amerikaan, een Fransch koopman uit ons reisgezelschap en ik overhandigden onzen wakkeren kapitein uit naam van alle passagiers een gouden horloge als aandenken aan deze gebeurtenis en zijn reddende tusschenkomst. Den datum van den overval hadden wij in het deksel van het horloge laten graveeren. ☐

Op een mooien morgen voer de boot naar haar haven terug. Dankbaar ontroerd wuifden wij Li Hung Tsjang toe en wenschten hem een voorspoedige vaart. Zijn glimlachende, gele gezicht knikte ons van de commandobrug vriendelijk vaarwel. ☐

Eenige dagen later in een vestzak voelend van het pak dat ik aan boord gedragen had, kwam mij het dollarbiljet in handen dat ik uit Tsjin's begeerige handen had weten te redden, en waaraan ik verder niet meer gedacht had. Het was een beetje verfrommeld, ik streek het glad en dacht eerst het als aandenken aan ons avontuur te bewaren. Maar den volgende dag een bank bezoekend besloot ik het toch maar in te wisselen. . . . ☐

Het scheelde niet veel, of men had er mij aanstonds gearresteerd. De beambte keek mij wantrouwend aan, liet het biljet een van zijn collega's zien, en snauwde mij boos toe: ☐

— Valsch! Werkt u soms samen met dien Chinees, meneer? Dat is al het zooveelste biljet dat wij vandaag ter verzilvering aangeboden krijgen! . . . ☐

Toen het misverstand opgelost was, heb ik hartelijk moeten lachen. ☐

Ik heb in mijn avontuurlijk leven heel wat boeven leeren kennen en heel wat roovers. ☐

Maar zóó'n gewieksten knaap als onzen „Li Hung Tsjang”, die èn de eerzame roovers èn zijn geachte passagiers erin liet loopen — neen.

GEORG VON DER GABELENTZ.

Het idyllische optrekje

Een boutade over „s Zomers buiten”

DES ZOMERS MET HUTJE EN MUTJE naar buiten, in een eigen of een gehuurd buitenhuis. Het toppunt van zaligheid, niet-waar? Als een huisvrouw die veel ondervonden heeft, moet ik toch eens een en ander ten beste geven over een buitenhuis, 't zij ge u er zelf een gaat aanschaffen, 't zij ge er op uit gaat om er een te kiezen uit het onoemelijke aantal, dat u in alle streken van het land te huur wordt aangeboden. Ten opzichte van een buitenhuis heerschen er van die steevaste geestdriften, die elk jaar honderden slachtoffers maken.

„Kom — we stellen onze eischen zoo hoog niet. Een huis voor den zomer — 't is immers alleen maar om in te eten en te slapen. Deze geestdrift heerscht nu nog. Na zomer '30 en zomer '31. Die geestdrift heerschte al omstreeks 't midden der vorige eeuw, toen H. de Veer zijn onschatbare en toch bijna vergeten Trou-Ringh voor 't Jonge Holland schreef. In zijn „Optrekje” zegt hij tijdens 't plannen maken: „'t Was buiten, erf zomerdag. We zouden meer in de lucht dan binnenshuis leven.” Zelfs hij die toch zes weken lang prachtig weer trof, kwam er bekaaid af, omdat ze op den verkeerden grondslag hadden gebouwd: „'t Is maar om in te eten en te slapen. . . .” ☐

Ik heb eens een vriendin bezocht, die met haar kinderen een klein dagloonershuisje had betrokken onder bovenstaande leus. Zoo'n huisje op een rijtje. Een deur, een raam, een zolderraam. Hoe ze haar zomer door is gekomen, weet ik niet, en mijn visites werden al spoedig bezoeken om deelneming te betuigen en haar, mitsgaders haar kinderen, mee te nemen naar den grooten belommerden speeltuin in de buurt waar zij en ik een hut gingen bewonen, grooter dan het heele zomerhuis.

Het was prachtig zomerweer. Doch nu was 't ook smoorheet in de kleine dakkamers en met heimwee dacht ze aan de ruime frissche slaapkamers der kinderen thuis. Het huis was te klein om er personeel in te bergen en alweer onder de falikante leuze had ze gemeend, dat ze 't best zonder kon. Wat alweer tegenviel. En toen ineens het mooie zomerweer omsloeg in storm- en regenvlagen, was ze ineens gevlogen, naar haar comfortabel huis in de stad toe. ☐

Regendagen te moeten doorbrengen in de twee kleine woonkamertjes, waarvan 't eene meteen keuken was! Zij beleefde, wat ook H. de Veer beleefd heeft en wat hem deed schrijven: ☐

„De omstandigheid, dat we gebrek aan ruimte hadden en evenmin in een optrekje pasten als een bulhond in een meikeverdoos, was en bleef tot den einde toe de Achilleshiel van ons „riant zomerverblijf.” ☐

Een zomer als '30 en '31 — en dan te kleine kamers — en dan — geen kachel! De kou is voor mij de groote Worger van alle zomervreugden. Ik ken menschen, die met een opvouwbare kachel op reis gaan. De verstandigen! Ik ken menschen, die me uitlachen als ik over zomerkou begin. De roekeloozen! Zorg in uw buitenhuis voor warmte, al is 't dan maar met een petroleum- of electrisch kacheltje. Of neem het oude kacheltje mee, dat hier of daar nog wel op uw zolder staat en stook het met wat de kinderen zoeken en vinden in 't bosch: dorre

takjes, droge dennenaalden, en 't allerfijnst: dennen-appels. Ik zou zeker in den onvergetelijken zomer van '31 geen raad hebben geweten als ik me niet dag in dag uit aan mijn „zomerhaard” (gas) had kunnen koesteren. En wat had ik met al de natte capes en jassen, met al de natte schoenen en kousen moeten doen, zonder dit zomervriendje? De groote haard of het keukenfornuis aanmaken? En dus kolen inslaan en kolen laten scheppen en een kachel laten naloopen als in 't hartje van den winter?

Daar komen we vanzelf op weer eene der omstandigheden, die het bewonen van een buitenhuis voor moeder de vrouw tot een problematiek genot maken. H. de Veer deed al soortgelijke ervaringen op, en dat was ruim zeventig jaar terug. „Van de juffrouw sloeg de knorrigheid over op de meid, die in het heiligdom van haar gemoed, geloof ik, over den verren afstand tusschen haar en haar vrijer begon te zeuren.”

En dan wilt ge haar nog laten kolenscheppen en een kachel naloopen?

Zeventig jaar terug was 't steevast een vrijer, die haar naar de stad... terugtrok. Sedert is de vrijer meer een toevallige omstandigheid geworden. Maar funeste invloeden zijn er meer dan ooit. Daar zijn de „wagens” vol familieleden, of de motorrijder met duo-engel. En ze vinden allemaal: „Hoe hou je 't hier uit? Binnen 't uur was ik hier gek van al die boomen.”

DE „RUST” VAN MOEDER.

Waar een huisvrouw ook wel eens voor goed mee mag afrekenen, is met 't idee, dat ze „rust” zou gaan genieten in een buitenhuis. Iedereen wil eens zien hoe je zit. Iedereen denkt: kom, ik ga ze eens opzoeken. Ze zitten daar zoo zalig buiten, 't is er stil, ze zullen blij zijn, als ze eens een mensch zien.” En de onverwachte bezoeken zijn niet van de lucht, dikwijls heel gezellig, maar ook wel eens vermoeiend en een pijnlijke verrassing, als je van een flinke tocht thuiskomt en er wachten er vijf onder de beuk en nog vier in het rietmattenzitje. En alles moet gelaafd en gespijsd worden.

Dan is daar de kwestie van de logé's. Al vraag je er nog zooveel, je vraagt er nog nooit genoeg. En elk jaar is de schaal waar de hartelijke dankbaarheid, van de gasten om wat ze hebben genoten, van de gastvrouw om wat ze aan genot kon schenken — toch weer naar boven getrokken door de nevenschaal, waarop de wrevel en de ontstemming ligt van wie vindt, dat hij of zij gepasseerd is. Kinderlogé's kunnen de huisvrouw zoo licht de das omdoen en haar haar laatste restje eigen zomerpret ontrooven. Vooral, als je ze krijgt nadat ze een, twee of zelfs

nog meer kampen hebben meegemaakt. Dan zijn ze verkouden en steken je eigen kinderen aan en alles hoest elkaar wakker. Of ze hebben keelpijn en de dokter informeert, of de ergste keelpijnlijder al diphterie heeft gehad. Hij wil de overige logeetjes uit voorzorg onmiddellijk naar huis sturen, maar hun ouders zijn op reis en hun huizen gesloten.

Of ze zijn over- en oververmoeid, weten niet meer, wat slapen gaan is, vinden dat Tante ze te gauw naar bed stuurt en zijn gauw, al te gauw, tot kibbelen of tot tranen bereid. Ook mevrouw De Veer had met deze euvelen te kampen:

„Het aanhouden en drenzen vermeerderde haar onrust en menigmaal smeekte ze aanvallers en verdedigers beiden naar de hei te trekken en de quaestie buiten haar om uit te maken.”

Niet, dat ik u alle plezier in uw eigen of gehuurd buitenhuis wil ontnemen. Ik ga zelf weer — met plezier. Maar ge zult uw vreugde moeten vinden in andere waarden, dan die ge u voorstelt. Ge moet uittrekken onder andere leuzen, dan die ge in naïef enthousiasme om u hoort. Ge moet gaan in dienende liefde. Ge moet voldoening vinden in het geluk en den bloei van uw kinderen, in de vreugde van uw man als hij na een eenzame week in de stad overkomt voor het weekend — ge moet kracht vinden in den genoegelijken glimlach op het gelaat van een oude vriendin, die bij u op het stoepje zit als de zon wil schijnen en in het andere hoekje van den haard kruipt als 't koud is.

Hoe zijn vrouwen?

Mevrouw De Veer antwoordde op de vraag van den dokter of ze goed geprofitteerd had van het buitenzijn, zonder blikken of blozen: „we zijn recht prettig uit geweest. Al de kinderen bij ons en alle dagen mooi weer!” Maar als de dokter haar dan „in zijn onnoozelheid” gelooft, dan barst de echtgenoot, die alles meegemaakt heeft, tegen den dokter, van wien het plan is uitgegaan, los: „Dokter! Uw bedoeling was goed. Maar mijn vrouw heeft er niets aan gehad. Haar zorgen zijn eenvoudig verdubbeld geworden. Als zij werkelijk sterker en gezonder is dan voor zes weken, zou ze dubbel zoo sterk en gezond zijn, indien wij waren thuis gebleven. Voor menschen met kinderen zijn optrekjes ware bezoeken.”

Zoodat ik u maar waarschuwen wou.

Hoe zijn vrouwen?

Mevrouw De Veer „hield vol, dat ze ontzaglijk veel had genoten”....

NANNIE VAN WEHL.